

ΝΤΕΦΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

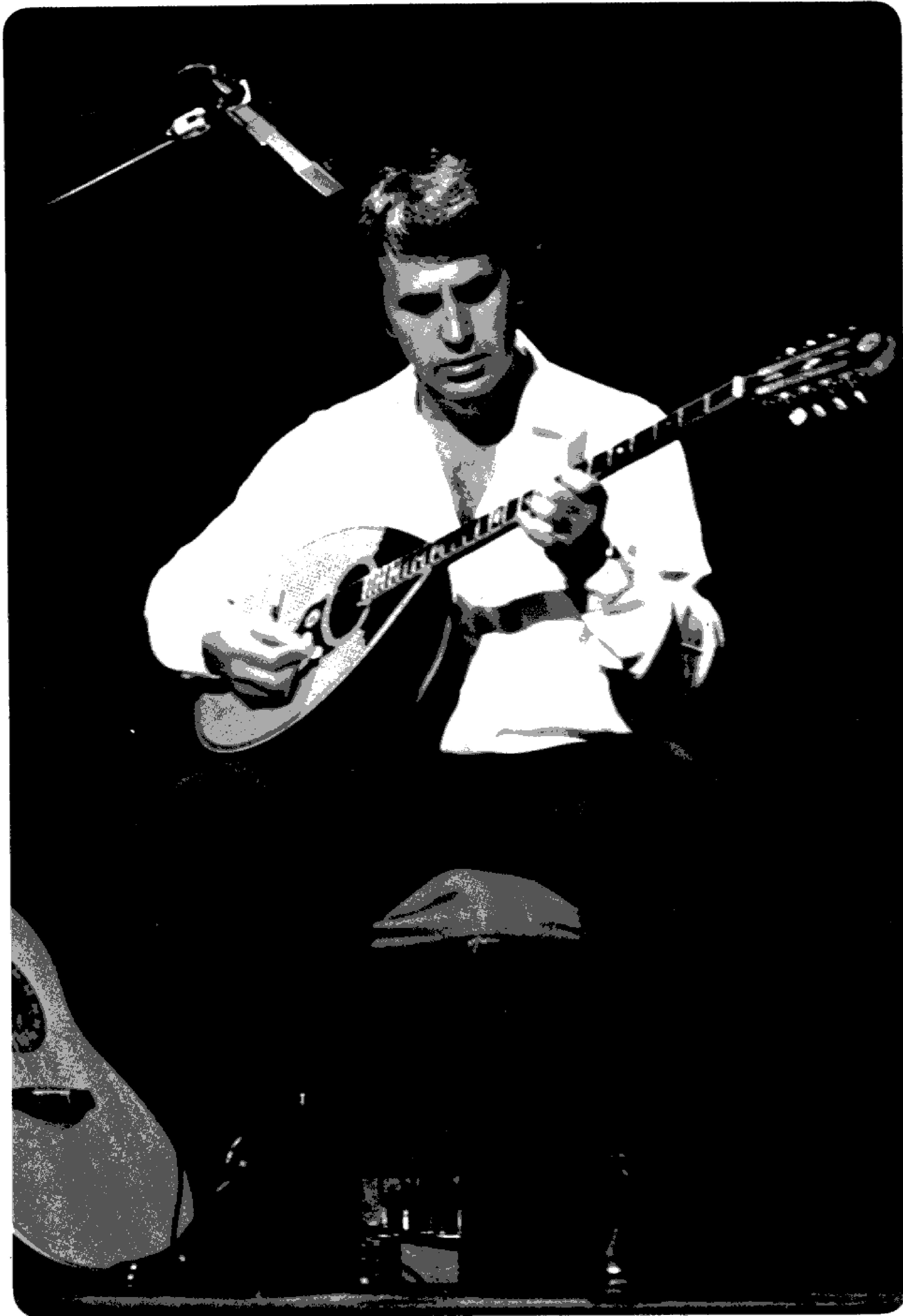
- ΛΑΪΚΑ ΚΕΝΤΡΑ
- Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
- Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ
- ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ
- Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ

- Ο ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
- Ο ΕΥΡΩΕΛΑΦΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
- ΤΖΑΚ ΚΕΡΟΥΑΚ
- ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ
- ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ ή ΤΕΤΡΑΦΩΝΟ;

ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΑ ΠΩ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΑΛΑΡΑΣ

Οι δίσκοι που σηματοδοτούν την εποχή μας

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΕΠΙΒΑΤΗΣ
με την ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΖΟΡΜΠΑΛΑ

ΣΤ. ΚΡΑΟΥΝΑΚΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΣΚΟΥΡΙΑΣΜΕΝΑ ΧΕΙΛΙΑ
ερμηνεύει η ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΝΑΣΙΟΥ
ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ
με τον ΓΙΑΝΝΗ ΚΟΥΤΡΑ

Δ. ΜΟΥΤΣΗ - Κ. ΤΡΙΠΟΛΙΤΗ
ΦΡΑΓΜΑ
Σ. ΜΠΕΛΛΟΥ - Δ. ΜΟΥΤΣΗΣ
και Λ. ΚΗΛΗΔΟΝΗΣ - ΑΛΚ. ΠΡΩΤΟΥΨΑΛΤΗ

ΑΡΛΕΤΑ
ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΟ ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ
ΤΑ ΜΠΑΡΑΚΙΑ
μια παραγωγή του ΔΙΟΝΥΣΗ ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΤΣΗ
ΑΠΟΠΕΙΡΑ
με την ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΜΑΝΟΥ

Λ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ - Μ. ΚΡΙΕΖΗ
ΣΑΜΠΟΤΑΖ
ΣΑΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΜΙΔΑΣ

ΗΛΙΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΗ
οι μεγάλες επιτυχίες του ΗΛ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ
με την Χορωδία Κακίτση.

και:
ένα σημαντικό έργο
ΣΤΑΜΑΤΗ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗ
ΚΥΡΙΕ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ένα λαϊκό ορατόριο
με τον Γ. ΚΟΥΤΡΑ και την Ε. ΒΙΤΑΛΗ

η μεγάλη φετεινή επιτυχία
ΓΛΥΚΕΡΙΑ
ΣΜΥΡΝΕ·Ι·ΚΑ

ΟΠΙΣΘΟΔΡΟΜΙΚΗ
ΚΟΜΠΑΝΙΑ
μια παραγωγή του ΔΙΟΝΥΣΗ
ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΓΙΩΤΑ ΒΕΗ
στα δημοτικά της

LYRA

ΝΤΕΦΙ

**ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ**

ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 6449.105
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ
ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

**ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ**
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

**ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ**
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ
ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308

**ΤΕΥΧΟΣ 1
1982**

ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

Για αναδημοσίευση κειμένων-σχεδίων
και φωτογραφιών από το ΝΤΕΦΙ
απαιτείται άδεια από τον εκδότη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΥΣΗ ΑΝΑΓΚΗΣ	1
ΣΧΟΛΙΑ	4-12
Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ	14-16
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	17-21
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	22-23
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ	24-27
Ο ΕΥΡΩΕΛΑΦΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	28-32
ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Δ. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ	33
ΜΠΟΥΖΟΥΚΙ Η ΤΕΤΡΑΦΩΝΟ; ΙΔΟΥ Η ΑΠΟΡΙΑ	34-36
ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΙΣΙΝ ΕΣΧΑΤΟΙ	37-38
ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ	39
Ο ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΚ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ	40-45
Η ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΗΜΕΡΑ (συνέντευξη)	46-48
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ	49-53
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ	54-55
ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΝΟΤΕΣ	56-57
ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	58-59
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	60-66
ΤΖΑΚ ΚΕΡΟΥΑΚ 1922-1969	67-72

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο	1.200 δρχ.
Για έξη μήνες	600 δρχ.
Επιχειρήσεις	2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων	900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:
Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

Η φωτογραφία από τη ΖΙΤΣΑ στο εξώφυλλο είναι του Σ.ΕΛΛΗΝΙΑΔΗ.

Οι μουσικοί είναι οι:

Μάνθος Σταυρόπουλος (ντέφι), Φώτης Αθανασιάδης (κλαρίνο),
Βασίλης Αθανασιάδης (λαουτο-κιθάρα), Αχιλλέας Δήμου (βιολί)

10 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ

Φέτος συμπληρώθηκαν 10 χρόνια απ' το θάνατο του Μάρκου Βαμβακάρη. Συνήθως οι επετειολογίες δεν έχουν καμιά ουσία, καθώς αποτελούν μια ευκαιρία δημοσιογραφικού τύπου, να γεμίσουν δηλαδή μερικές σελίδες με ένα θέμα μπαγιάτικο που μια επέτειος το κάνει επίκαιρο. Στην περίπτωση του Μάρκου η επέτειος δίνει την αφορμή - έστω - να ειπωθούν ορισμένα πράγματα για τον μεγάλο αυτόν καλλιτέχνη, πράγματα που δεν έχουν ειπωθεί ως τώρα ή έχουν αποκρυβεί ακόμη. Το περιοδικό αυτό έκανε μια απόπειρα να οργανώσει μια συζήτηση - αφιέρωμα στο Μάρκο Βαμβακάρη. Η συζήτηση - ανάμεσα στα μέλη της επιτροπής του περιοδικού και τον Σπύρο Παπαϊωάννου - έγινε, ξεστράτισε όμως σε άλλα (ενδιαφέροντα, ωστόσο θέματα, όπως το περιθώριο και το ρεμπέτικο) και δεν ολοκληρώθηκε. Το χρέος του περιοδικού παραμένει έτσι, ανεκπλήρωτο απέναντι όχι στο Μάρκο, που δεν έχει ανάγκη από την υπεράσπισή μας, αλλά απέναντι σε κάποιο κοινό που θάθελε ασφαλώς να μάθει περισσότερες αλήθειες για τον κορυφαίο συνθέτη του ρεμπέτικου. Μέσα στα επόμενα τεύχη και όταν πράγματι αξίζει κάτι να δημοσιευθεί το περιοδικό θα εκπληρώσει αυτό το χρέος.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ

Η αλλαγή στα ζητήματα της κουλτούρας είναι το δυσκολότερο από τα προβλήματα που θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Οι πραγματικοί άνθρωποι της κουλτούρας φανταζόμαστε ότι θα ήταν ευχαριστημένοι, σε πρώτη φάση, αν η κυβέρνηση έβαζε σε μια τάξη τα οικονομικά, αν έδιωχνε το νέφος, αν κρατικοποιούσε την υγεία και την παιδεία.

Γι' αυτό λοιπόν δεν μπορεί να ζητήσει κανείς κανενός είδους υψηλής στάθμης πολιτιστική πολιτική. Ούτε θα χαλάγαμε τον κόσμο αν δεν γινόταν «Το τρίτο στεφάνι» του Ταχτσή σήριαλ απ' τον Αγγελόπουλο. Αλλά τα στοιχειώδη μπορούμε να τα ζητάμε. Στην τηλεόραση, λόγου χάρη, θα μπορούσαμε να απαιτήσουμε κάποια μουσικά προγράμματα που να μην είναι τόσο ηλίθια όσο αυτά που συνεχίζουν να μας δείχνουν και στις 200 πρώτες μέρες της αλλαγής. Δεν μπορούμε άλλο την Άννα Βίση (όσο νόστιμη κι αν είναι) το Γιάννη Κατέβα ή διάφορους άλλους σαχλοπόπ!

Το αίτημα δεν είναι να κοπούν οι «κακοί» και να παίζονται οι «καλοί». Ας παίζονται όλοι. Αλ-

λά η ΕΡΤ και η ΥΕΝΕΔ, σαν κρατικά κανάλια, δεν μπορούν ν' αρκούνται σ' αυτού του είδους τις μουσικές εκπομπές! Οφείλουν να μας δείξουν ό,τι καλύτερο υπάρχει στον τόπο, να το υιοθετήσουν και να το σχολιάσουν εν ανάγκη. Και παράλληλα άς δείξουν και τον Πάριο, ακόμα και κείνα τα άθλια σώου της γερμανικής τηλεόρασης.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να λάβουν υπόψη τους ότι υπάρχει εδώ στην Ελλάδα μια καταπληκτική παράδοση τραγουδιού. Υπάρχει εν ζωή το δημοτικό τραγούδι, μαζί με τους υπέροχους δημοτικούς μουσικούς και τραγουδιστές. Υπάρχει το λαϊκό τραγούδι, το ρεμπέτικο και το νεώτερο. Υπάρχουν καλοί τραγουδιστές και συνθέτες. Ο Τσιτσάνης, ο Μητσάκης, ο Καλδάρης, ο Ζαμπέτας, ο Δερβενιώτης, ο Άκης Πάνου, ο Νικολόπουλος, ο Μπακάλης, ο Καζαντζίδης, η Αλεξίου, ο Νταλάρας, ο Διονυσίου, η Γιώτα Λύδια, η Καίτη Γκρέυ, η Μαιρή Λύντα και πολλοί άλλοι νεώτεροι, που είναι χρόνια τώρα αναξιόποιοι από τα κανάλια.

Ακόμα υπάρχει κι αυτό το λεγόμενο έντεχνο τραγούδι. Ο Θεοδωράκης, ο Χατζιδάκις, ο Μούτσης, ο Κηλαηδόνης, ο Λοΐζος, ο Μικρούτσικος, η Φαραντούρη, η Δημητριάδη, ένα σωρό κόσμος. Άστε το Σαββόπουλο, που θάπρεπε να κάνει μια δυο εμφανίσεις το χρόνο και να πετάει!

Με βάση όλους τους παραπάνω

τα δυό κανάλια πρέπει να πάρουν την ευθύνη να κάνουν μια δυό τουλάχιστον καλές, υπεύθυνες και προπαντός, ζωντανές εκπομπές τη βδομάδα. Κι ας κάνουν κι άλλη μια τουρλού - τουρλού μ' όλους τους άλλους σουξεδιάρηδες και μ'η, που λένε τα ελαφρολαϊκά η τα μεταγλωττισμένα ελαφρά που παίρνουν απ' τη Γαλλία ή την Ισπανία.

Δεν είναι δά και τόσο δύσκολο! Στο ραδιόφωνο, όπου δεν υπάρχουν πια και τίποτα καταπληκτικές εκπομπές, οι παραγωγοί, ιδίως στο πρώτο πρόγραμμα, το κάνουν αυτό, έστω εν μέρει. Ας πάρουν λοιπόν το ραδιόφωνο για παράδειγμα κι ας χρησιμοποιήσουν εν ανάγκη και τους ίδιους παραγωγούς ή τους καλύτερους απ' αυτούς που υπάρχουν. Αυτό που προτείνουμε γίνεται. Και μη μας πούν «άλλο ραδιόφωνο κι άλλο τηλεόραση» γιατί τα ξέρουμε και μεις αυτά: ότι δηλαδή χρειάζεται και οπτική κάλυψη για το κάθε τραγούδι και τίποτα ψευτοκαλλιτεχνικά πλάνα στα παραπήγματα της Δραπετσώνας για δήθεν ποιότητα. Προκειμένου να βλέπουμε την Αλέκα Κανελλίδου «φλου αρτιστική» ν' ανοιγοκλείνει το στόμα της μέσα στο στούντιο ή στον Εθνικό Κήπο και να μας τρελαίνουν στα ζουμ και στις διπλοτυπίες και στα διάφορα εφέ, σαν να είμαστε τίποτα Κογκολέζοι για να μας εντυπωσιάσουν, είναι καλύτερα να βλέπουμε σ' ένα άχρωμο και άοσμο φόντο τη φάτσα ενός τραγουδιστή που τραγουδάει την ώρα εκείνη ζωντανά, μια καλή ορχήστρα και ένα καλό τραγούδι και δεν μας νοιάζει καθόλου η τεχνική τελειότητα της φωνής ή του ήχου. Τι άλλο βλέπουμε, άλλωστε, στα κέντρα και στις μπουάτ που πάμε; - όσοι πάμε ακόμα!... ●

ΕΝΑ ΣΥΜΒΑΝ ΜΕ «ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ» ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στα πλαίσια της PRAXIS '82, ο Δημήτρης Θ. Αρβανίτης οργάνωσε ένα «συμβάν», με αφορμή την έκδοση του πρώτου βιβλίου του, που πίσω από τον γενικό

τίτλο «ΖΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΑΙ η αυταπάτη» παρουσιάζει μια επιλογή έργων και ιδεών του.

Στο προχώλλ της αίθουσας διαλέξεων και συναυλιών του Ινστιτούτου Γκαίτε, καθισμένοι στα σκαλοπάτια, παρακολουθήσαμε τον Αρβανίτη να στήνει πάνω σε 3 άσπρα μεταφερόμενα ταμπλώ μαύρους πίνακες διαφόρων διαστάσεων κρεμασμένους με αλυγδίτσες.

Στη συνέχεια και αφού έγραψε σ' έναν άλλο πίνακα στηριγμένο σε καβαλέτο με πινέλο «Η διαδικασία είναι το ίδιο σημαντική με το αποτέλεσμα», μοίρασε πολύχρωμες κιμωλίες στους «περιεργούς» και τύλιξε με επιδέσμους τα χέρια του μέχρι τους αγκώνες.

Στα επόμενα λεπτά, ακούγοντας από το φορητό κασσετόφωνο ηχογραφημένα αποσπάσματα από ΟΚΑΥΤΕΜΙΖ, ΣΟΥΡΑΥΛΙΑ ΚΑΙ ΝΤΑΟΥΛΙΑ, ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΗΧΟΥΣ, ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ, ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ και ORNETTE COLEMAN και με τον Αρβανίτη στη θέση πια του παρατηρητή, το κοινό ενεργοποιούμενο άλλαξε το σκηνικό. Πίνακες και ταμπλώ γέμισαν από σλόγκαν, μηνύματα, στιχάκια, σκίτσα, μουτζούρες, ζωγραφιές.

Το ένα από τα ταμπλώ μεταφέρθηκε στην είσοδο της τουαλέτας φράζοντάς την, ενώ κάποιοι άλλοι με αιχμηρά αντικείμενα χάραξαν και έκοβαν ένα άλλο.

Στο τέλος, άνθρωποι και αντικείμενα σε πλήρη αταξία εμφάνιζαν μια διαφορετική εικόνα από την αρχική, που ήταν και το ερέθισμα για την αλλαγή της. Η πρόκληση του Αρβανίτη, αν και

διακριτική, δεν έμεινε αναπάντητη ●

«ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ»

Ο Θεοδωράκης είναι ΜΠΑΜΠΑΣ της Ελληνικής μουσικής, ο Χατζιδάκις ΜΑΜΑ, και ο Ξαρχάκος το παιδί. Το είπε ο ΣΕΡ — ΜΠΙΘΙ — ΦΡΑΝΚ — ΑΖΝΑΒΟΥΡ. Αν στο πρόσωπο του Μ. Θεοδωράκη ο εν λόγω τραγουδιστής αναγνωρίζει τον ΜΠΑΜΠΑ του, είναι θέμα καθαρά οικογενειακό και δεν ενδιαφέρει. ΜΠΑΜΠΑΣ της Ελληνικής μουσικής όμως, πάει πολύ. Η Ελληνική μουσική έχει πολύ μεγαλύτερη ηλικία από τον μπαμπά του μπαμπά του ΜΠΑΜΠΑ. Κι' από τους πραγματικούς μπαμπάδες της, δεν σώζεται ούτε η σκόνη από τα κόκκαλα. Και καλά ο υιός. Ο ΜΠΑΜΠΑΣ; Δεν μπορούσε να τον πιάσει απο το αυτί και να του πει: «Μη λες βλακείες μικρέ παραγινόμαστε θέατρο»; αλλά πώς να πιάσει τον υιό απ' το αυτί ένας μπαμπάς που είναι (κάτι χρόνια) μικρότερος απ' τον υιό;

Το ότι ο Ξαρχάκος είναι το ΠΑΙΔΙ, δεν μάς κόφτει που λένε, μια και ο ίδιος το δέχτηκε χαμογελώντας με αυταρέσκεια. Ο,τι και να γράψουμε άλλωστε θα πάει χαμένο. Σίγουρα θα μας πούνε: Δεν ντρεπόσαστε ολόκληροι άντρες να τα βάζετε με ένα ΠΑΙΔΙ;

Και μένει η ΜΑΜΑ. Ο Μάνος Χατζιδάκις.

Ο Μάνος Χατζιδάκις έχει φάει τόσα καρφιά, έχουν γραφτεί γι' αυτόν τόσα, ώστε τελικά, στην συνείδηση αυτών που ενδιαφέρονται για την τέχνη του, και μόνο για αυτήν, ο Χατζιδάκις είναι από ΠΑΝΩ. Τέτοιο καρφί όμως δεν του πέταξε κανένας μέχρι τώρα,

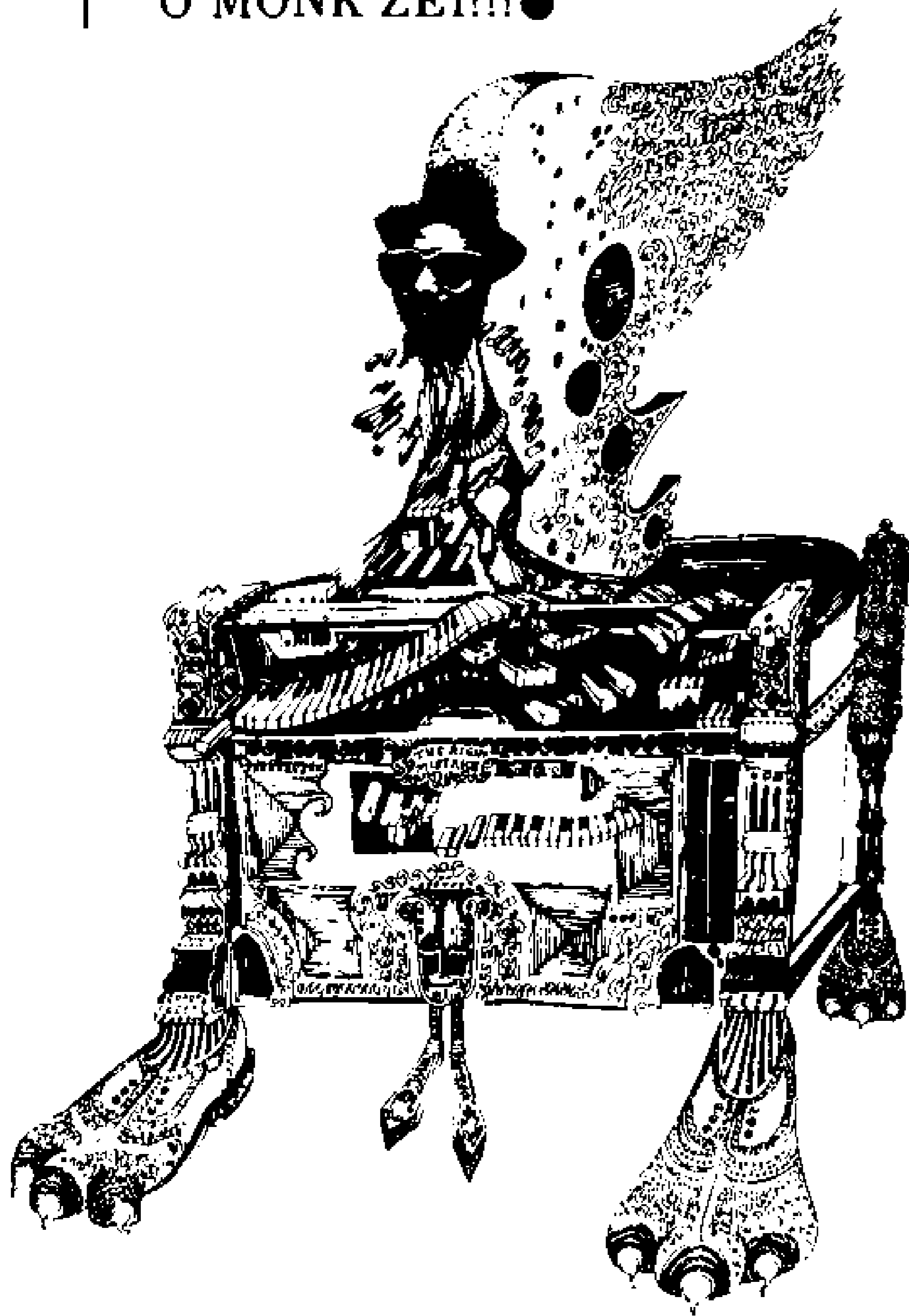
και μάλιστα φωναχτά, από την τηλεόραση. Αν το MAMA ήταν πρόκα, λίγη ντροπή. Αν ήταν κουταμάρα, λίγο μυαλό. Άκου MAMA!!!

Στην ίδια εκπομπή ο Γ. Μ. είπε: Έχω γράψει πάνω από ΔΥΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ τραγούδια!! Δεν αναφέρουμε το όνομα του, γιατί θα ήταν άδικο, στο παρελθόν άλλοι έχουν πει πως έχουν γράψει πολλά περισσότερα. «Τό πόσα και πια τραγούδια έχει γράψει ο καθ' ένας, θα το ξεκαθαρίσουμε εν καιρώ». Προς το παρόν όμως λέμε αυτό: Οι άνθρωποι αυτοί ή δεν μπερδεύτηκαν ποτέ με τα συν-πλην - επί - διά, ή δεν έτυχε να μετρήσουν ένα - ένα μέχρι τις δύο ή τρεις χιλιάδες. Υποθέτω πως μετράνε όπως μετράγαμε πιτσιρίκια. Θυμόσαστε πώς; Μάτια, μύτη, χίλια ●

ROUND ABOUT THELONIUS MONK

Στις 17 Φεβρουαρίου, μετά από μια κωματώδη βδομάδα πέθανε ο **THELONIUS MONK**. Ο μεγάλος μπόπερ είχε σταματήσει τις δραστηριότητές του εδώ και αρκετά χρόνια για λόγους υγείας.

Ο **THELONIUS MONK**, αυτή η σφίγκα της TZAZ, που ανακάλυψε μέσα από τους εξεζητημένους «σπασμένους» ήχους, τα σπάνια και θαυμαστά «στολιδία», το μεγάλο μυστικό του «**RIGHT MISTAKE**», μεγάλωσε το κενό που άφησαν οι πρίν απ' αυτόν αυτοσχεδιαστές που έπαψαν κι αυτά να υπάρχουν.
Ο MONK ΖΕΙ!!! ●

ΜΟΥΣΙΚΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κυκλοφόρησε το τρίτο τεύχος του **ΣΥΝ ΚΑΙ ΠΛΗΝ** με κομμάτια του Σάκη Παπαδημητρίου (Αυτοσχόλια Αυτοσχεδιασμών), του Μιχάλη Σιγανίδη (Δημήτριος Στράτος), του Ran Blake (Anthony Braxton), του Σπύρου Φέγγου (AACM), του Αντρέ Γκόρζ (Εννέα θέσεις για μια μελλοντική αριστερά) κ.ά. Σελίδες 108, τιμή 100 δραχμές.

Το 15ο τεύχος του περιοδικού **TZAZ** με εξώφυλλο τον Dave Holland περιέχει κείμενα του Κώστα Γιαννουλόπουλου (Απόψεις, Ο Günter Hampel και η ανεξάρτητη εταιρία του Birth, Ο Jemeel Moondoc και το Muntu Ensemble), της Jeanne Lee (Η φωνή μου είναι το μήνυμά μου), του Cecil Taylor (Aqueh R - ογο) και του Henri Gautier (Τζαζ και Σινεμά).

Όπως πάντα υπάρχουν και οι σελίδες των δίσκων. Σελίδες 32, τιμή 100 δραχμές ●

Ο B.B. KING ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Η είδηση κυκλοφόρησε πριν μερικούς μήνες και πιστοποιήθηκε τις τελευταίες μέρες. Ο Νίκος Σαχπασιδής και το **HALF NOTE JAZZ CLUB** θα προσφέρουν, στις 9 ΙΟΥΛΙΟΥ (και πιθανότατα στις 10), τη μουσική του μεγάλου μαύρου μπλουζίστα - μαζί με θμελή ορχήστρα - και φυσικά τη δεξιοτεχνία του στους φίλους του μπλουζ. Ο τόπος του κονσέρτου δεν έγινε ακόμα γνωστός, αν και αναφέρεται σαν πολύ πιθανό το θέατρο του Λυκαβηττού. Θα δούμε και θα ακούσουμε ●

Στο **JAZZ CLUB** του ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ το Μάιο και στις μέρες που αναφέρονται θα εμφανιστούν τα πιο κάτω τρία σχήματα.

7-16 ΜΑΙΟΥ 1982

SUPER TRIO

GEORGE VUKAN πιάνο

BALASZ BERKES μπάσο

IMRE KOSZEGI τύμπανα

17-20 ΜΑΙΟΥ 1982

TOTO BLANKE - RUDOLF

DUSEK ακουστικές κιθάρες

21 ΜΑΙΟΥ - 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1982

ALAGAR PEGE QUARTET

ώρα ενάρξεως συναυλιών 10 βραδυνή ●

ΜΠΟ·Υ·ΚΟΤΑΡΙΣΜΑ ΣΕ ΡΑΔΙΟΠΕΙΡΑΤΕΣ ΠΟΥ ΔΙΑΦΗΜΙΖΟΥΝ

Πολύ τους χαϊδέψαμε τους ραδιοπειρατές και κατόντησαν να γίνουν χειρότεροι κι από τα κρατικά κανάλια. Σ' όλη τη μπάντα των μεσαίων, όλες τις ώρες της μέρας και της νύχτας, δεκάδες πρώην ερασιτεχνικοί και νυν επαγγελματικοί σταθμοί μεταδίδουν φριχτές και προπαντός ατελείωτες διαφημίσεις.

Κλειδαράδες, οικόπεδα περιφραγμένα, αποφράξεις αποχετεύσεων, βιοτεχνίες και τώρα τελευταία άγνωστοι και ασήμαντοι τραγουδιστές που οι δίσκοι τους διαφημίζονται με τέτοιο κραυγαλέο, κρετινικό και χυδαίο τρόπο που είναι να το σπάσεις το ρημάδι το ραδιόφωνο.

Όσοι ερασιτέχνες των ραδιοκυμάτων αγαπούν ακόμα αυτή την ωραία και ελεύθερη επικοινωνία και ψυχαγωγία ας αναλάβουν την υπόθεση στα χέρια τους, κι ας βρουν ένα τρόπο να σταματήσει η άθλια εξέλιξη που είχε ο ραδιοερασιτεχνισμός στην Ελλάδα. Δεν ζητάμε παρέμβαση του κράτους και της αστυνομίας. Ας τα βρουν μόνοι τους.

Και εν πάση περιπτώσει εμείς οι ακροατές πρέπει να σαμποτάρουμε συστηματικά ό,τι διαφημίζεται από τους πειρατικούς σταθμούς και ιδίως τα τραγούδια και τους τραγουδιστές. Είναι ο πιο δημοκρατικός τρόπος να αντιδράσουμε ●

Η ΩΡΑ ΤΩΝ «ΑΠΕΝΑΝΤΙ»

Ακόμα και μια επιπόλαια ματιά θα διέκρινε αμέσως ότι στο φιλμ του Πανουσόπουλου υπάρχει με εκπληκτική ευχέρεια αυτό που στον ελληνικό κινηματογράφο των δεκαπέντε τελευταίων χρόνων απουσιάζει σε βαθμό ανησυχητικό: μιλάω για την ύπαρξη ενός ισχυρού κεντρικού προσώπου, ενός περίγυρου που αποδίδεται ρεαλιστικά, καθώς και για την επεξεργασία μιας σχέσης ανάμεσα σ' αυτά τα δύο. Συνήθως στις ελληνικές ταινίες από τον Αγγελόπουλο και μετά πρωταγωνιστούν εξωκινηματογραφικές ιδέες και (κατά δεύτερο λόγο) οι κινήσεις της μηχανής. Χτυπώντας κατευ-

θείαν στο στόχο, στη γεμάτη ευφορία αφήγηση μιας μικρής ιστορίας, ο Πανουσόπουλος αποδεικνύει ότι γνωρίζει πολύ καλά πως ο κινηματογράφος γίνεται με εικόνες και ήχους, όπως η λογοτεχνία γίνεται με λέξεις και η ζωγραφική με χρώματα και φως. Κάτι είναι κι αυτό, ίσως περισσότερο σημαντικό απ' όσο θέλουμε να νομίζουμε: οι «Απέναντι» δεν είναι μόνο μια ταινία που κερδίζει τις αίθουσες αλλά πριν απ' όλα μια ταινία μυθοπλασίας, ένα κινηματογραφικό εγχείρημα που διαλέγει για τον εαυτό του ένα μίνιμουμ στόχο και τον φέρνει σε «αίσιον τέλος» χωρίς να λοξοδρομεί. Έτσι, μετά τη Μαρία Βασιλείου στην «Ευδοκία» του Αλέξη Δαμιανού, ο Άρης Ρέτσος δέκα χρόνια αργότερα συνθέτει ένα πρόσωπο που απειλεί ως φάντασμα τη μνήμη μας. Γεγονός κάτι παραπάνω από σπάνιο για τον πρόσφατο ελληνικό κινηματογράφο.

Απο κει και πέρα, αν δεν υπήρχε η άνετη παρουσία του Ρέτσου, θα είχα την τάση να δω την ταινία του Πανουσόπουλου γύρω από τρία διαφορετικά μηχανήματα: Τις μοτοσυκλέτες, τα ηλεκτρονικά παιχνίδια βίντεο και το τηλεσκόπιο. Το πρώτο ορίζει ένα χώρο θερμό, το δεύτερο εγκαθιδρύει μιιά ψυχρή περιοχή «σύγχρονης» απόλαυσης και το τρίτο, νοσταλγικό και οικείο, εκφράζει πρώτ' απ' όλα τη δυσκολία του ήρωα να βιώσει άμεσα το περιβάλλον του. Κλεισμένος στο πιο ωραίο δωμάτιο από καταβολής ελληνικού κινηματογράφου, ο Χάρης (το «φάντασμα») φαντασματοποιεί τον περίγυρό του ζώντας μια πολύ εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα σ' αυτά τα τρία μηχανήματα που αντιπροσωπεύουν τρεις διαφορετικούς τρόπους να αντιλαμβάνεσαι τη ζωή. Ο Πανουσόπουλος σκηνοθετεί με ευλυγισία το πέρασμα από το ένα στο άλλο, τονίζοντας ιδιαίτερα αυτά που τα συνδέουν: σιγά-σιγά, ο Χάρης εγκαταλείπει τα πάντα για χάρη του τηλεσκοπίου και βγαίνει ύστερα από πάρα πολύ καιρό ένα πρωί για ν' αγοράσει κάποιο εξάρτημα στα παλιατζήδικα. Δια-

λέγοντας το πιο «μοναχικό» από τα τρία μηχανήματα, ο Χάρης επιβεβαιώνει την ιδιαιτερότητά του, ένα είδος περιέργου ατομισμού που τον βοηθάει να κοιτάξει «απέναντι» όπως προσπαθεί να τρυπήσει το άγνωστο διάστημα. Η ταινία, προοδευτικά, οικοδομεί ένα ιδιαίτερο και όχι ένα αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα. Η ερωτική ιστορία που ακολουθεί σκιαγραφείται ως τη στιγμή που ολοκληρώνει μια εμμονή, ενορχηστρωμένη από τα βλέμματα των προσώπων. Ένα τρίτο βλέμμα, εκείνο του κινηματογραφικού μηχανισμού, προστίθεται χωρίς να βιάζει «συμβολικά» ανθρώπους και χώρους. Αντίθετα με την πρώτη του ταινία, ο Πανουσόπουλος ακολουθεί εδώ μια ρεαλιστική κατεύθυνση και κερδίζει με ελάχιστες αβαρίες.

Οι «Απέναντι» προκαλούν, θέλωντας και μη, ένα ρήγμα στο σώμα του ελληνικού κινηματογράφου. Ίσως γιατί μιλάνε τη γλώσσα της μυθοπλασίας στην εντέλεια χωρίς να υποκύπτουν στην ευκολία της άκαμπτης ντοκυμαντεριστικής λογικής ή στη φιλομοβόρα αφαίρεση του ανεπεξέργαστου κινηματογραφικά ιστορικού λόγου. Ίσως επίσης γιατί αρνούνται τη λογική του αριστουργήματος, υποκύπτοντας στη γοητεία και τις απολαύσεις μιας απλής ταινίας που κερδίζει τις σιωπηλές στιγμές των προβολών στις εμπορικές αίθουσες. Κι αυτή είναι μια πρόταση για το νεκροζώντανο νέο ελληνικό κινηματογράφο ●

Χρήστος Βακαλόπουλος

ΑΝΤΙ-ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Δεν θα μπώ σε λεπτομερή περιγραφή ή κριτική του «Φεστιβάλ» που διοργάνωσε το περιοδικό «αντί» για τα 10 χρόνια έκδοσής του. Θ' αρκεστώ σε ένα σχόλιο, μιας και δεν μου ήταν δυνατό να παρακολουθήσω όλες τις πολώρες εκδηλώσεις του τετραήμερου (5, 6, 7, 8 Μάρτη). Σίγουρα υπήρξε ένα σωστό κριτήριο στην επιλογή των καλλιτεχνών που κάλυψαν το μουσικό ή καλύτερα τραγουδιστικό μέρος

του προγράμματος. Η Χαρούλα, η Ρεμπέτικη Κομπανία, η Θεσσαλονίκη σε πλήρη - σχεδόν - σύνθεση (Μπακιρτζής - Παπάζογλου - Σιγανίδης κ.ά.) που είναι αρκετοί για να δώσουν το νέο κλίμα - ή τη νέα «κατάσταση» - που διαμορφώνεται τελευταία, προς μεγάλη μας ψυχική και ακουστική ικανοποίηση.

Τι ανακούφιση που αυτό το πράγμα που ακούσαμε - και είδαμε - δεν έμοιαζε με τις «πολιτικές» εκδηλώσεις των κομμάτων με τους στάνταρ τραγουδιστές και συνθέτες, που παίρνουν μέρος είτε για να συμβάλλουν στον προσηλυτισμό μας είτε για να αυτοπροβληθούν!

Παρεμφερή προγράμματα, βέβαια, έχουμε δει και σ' άλλες εκδηλώσεις, με τη διαφορά ότι ήταν απ' τις λίγες φορές που ο κάθε καλλιτέχνης ή το κάθε συγκρότημα είχαν μπόλιχο χρόνο στη διάθεσή τους για να παρουσιάσουν ολοκληρωμένα τη δουλειά τους κι όχι ξεπέταγμα με ένα - δυό τραγούδια, όπως γίνεται συνήθως.

Κι αυτή τη φορά όμως η υποτίμηση της «τεχνικής» πλευράς των παραστάσεων οδήγησε σε κάκιστο ηχητικό αποτέλεσμα, που απ' τη μιιά μας εμπόδισε να απολαύσουμε τη θαυμάσια μουσική που παιζόταν ζωντανά κι απ' την άλλη δεν άφησε ανεπηρέαστους ούτε τους καλλιτέχνες ούτε το κοινό. Ένα κοινό, μάλιστα, που ένα μέρος του - μικρό αλλά θορυβώδες - δεν είναι καθόλου ανοιχτόμυαλο και δεκτικό.

Πολλοί - κύρια «εξευεργμένοι» μαθητές ή φρέσκοι πρώην - πήγαν για ν' ακούσουν Σαββόπουλο (που απο κακή συνεννόηση είχε αναγγελλθεί) και δεν είχαν καμμιιά διάθεση για οτιδήποτε καινούργιο ή άγνωστο σ' αυτούς.

Άλλοι βρέθηκαν εκεί για το «κλίμα» κι αυτό δεν είναι κακό αν πράγματι παίρνεις λίγο χαμπάρι τί γίνεται και τί σου γίνεται. Αν δεν παίρνεις, συμπεριφέρεσαι χειρότερα κι απ' τους κάφρους που αποτελούν την κοινωνία που σου τη σπάει. Δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο απο «εξευεργμένους» κάφρους, που δεν αισθάνονται στάλα απο την ανάγκη των γύρω

τους ανθρώπων για ουσιαστική επικοινωνία, κι όχι «ξεδόματα» και επιδείξεις σε στυλ Ολυμπίκεντε Κουρελέ, κι ούτε διαθέτουν τη στοιχειώδη αντίληψη και το ανάλογο ήθος για να σεβαστούν την ευαισθησία του καλλιτέχνη, που αιμορραγεί στο πάλκο. Πόση κατανόηση να δείξει κανείς στα κωλόπαιδα που φώναζαν ρυθμικά «Παπάζογλου» την ώρα που έπαιζαν οι «Χειμερινοί κολυμβητές» ή στο γνωστό «αναρχικό» που απο δέκα μέτρα απόσταση φώναζε συνέχεια «μαλάκα» το φίλο του (είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλι, δηλαδή), που γέλαγε ευχαριστημένα απο την προσφώνηση;

Πολύ ωραίο είναι το κλίμα που υπάρχει, αλλά, απ' όσους παραβρίσκονται κάθε φορά, πολλοί - όσο και δραστήριοι να είναι - δεν πρόκειται να μπουν μέσα.

Το πιο σοβαρό μειονέκτημα τέτοιων εκδηλώσεων σε μαζικό επίπεδο είναι η προσέλκυση ενός κόσμου που δεν έρχεται ν' ακούσει κάποιον συγκεκριμένο καλλιτέχνη, αλλά έρχεται «γενικά» και δεν έχει ούτε την αναγκαία κρίση ή ευαισθησία για ν' ακούσει τον κάθε καλλιτέχνη στην προσωπική του έκφραση, ούτε την στοιχειώδη λογική να υπομείνει αυτό που αυτός δεν καταλαβαίνει ή γουστάρει, ή τουλάχιστον αν του είναι ανυπόφορο να σηκωθεί να φύγει. Σ' ένα χώρο, που ακούς καλή ζωντανή μουσική (και μάλιστα τσάμπα), μπορείς να χορέψεις (ή να βλέπεις τους άλλους να χορεύουν), να πεις, να τραγουδήσεις, να μιλήσεις με κάποιον, να φλερτάρεις, είναι ένδειξη βλακείας να εκτονώνεσαι σε βάρος των άλλων και τελικά του εαυτού σου.

Βαρβαρότητες συμβαίνουν συνέχεια γύρω μας, ας τις αποφύγουμε λοιπόν, εκεί που πάμε να περάσουμε καλά όλοι μαζί ●

MINGUS DYNASTY, ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ ΚΑΙ HALF NOTE JAZZ CLUB

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

Πρέπει νάμαστε πολύ τυχεροί, όταν με ένα μικρό εισιτήριο, εντε-

Το κουιντέτο του Danny Richmond στο Half Note
(Φωτ. Σ. Ελληνιάδης)

λώς ξαφνικά - μέσα απο την ιδιωτική (φυσικά...) πρωτοβουλία - βρισκόμαστε θεατές - ακροατές μουσικών και μουσικής απ' ότι πιο καλό έχει να παρουσιάσει η διεθνής σκηνή της TZAZ.

Έτσι την Κυριακή ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗΣ αφού αφιέρωσε τον καθιερωμένο πια λόγο του αυτή τη φορά, στον ΤΑΣΟ, μας πρόσφερε ένα απ' τα καλλίτερα ακροάματα μαύρης μουσικής. Το κουιντέτο του τυμπανιστή DANNY RICHMOND με τον BOB NELOMS στο πιάνο, τον CAMERON BROWN στο κοντραμπάσο, τον OLIVER BEENER τρομπέτα και τον λευκό σαξοφωνίστα BOB BERG έπαιξαν όσο κι αν ακούγεται παράξενα σε μια αίθουσα του ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ για μια γεμάτη ώρα την μουσική τους. Μουσικοί με πείρα, γνώση του αυτοσχεδιασμού, χωρίς φλυαρίες και τσιριτζάντζουλες κατάφεραν να μας κρατήσουν ζωντανούς μέχρι το τελευταίο μέτρο. Κάθε μουσικός μας πρόσφερε και μερικά SOLO που σίγουρα δεν ήταν κλισαρισμένα και επιδεικτικά. Για να λέμε όμως του στραβού το δίκιο, δεν μ' άρεσε καθόλου το SHOW του RICHMOND με τα

όρθια STICKS και ίσως ήταν το μοναδικό σημείο «ατραξιόν». Γνώμη μου. Όποιος ήξερε, είχε ακούσει, και γνώριζε για τον νεαρό σαξοφωνίστα BOB BERG ασφαλώς θα έμεινε ικανοποιημένος απο την εμφάνισή του. Μάλιστα ξεπέρασε και κάποιες πιθανές δυσπιστίες. Όμως - αφού μεταφέρω την προσωπική μου άποψη - θα πώ για την εντύπωση που μου έκανε το παίξιμο του πιανίστα BOB NELOMS. Δεν θέλω να κάνω τον προφήτη αλλά πολύ σύντομα ο πιανίστας αυτός θα φέρει πολύ καλές μέρες στην TZAZ. Και μια γενική παρατήρηση. Ένα απ' τα παράπονά μου ήταν πάντοτε η στάση και η συμμετοχή του ακροατήριου σε τέτοιες εκδηλώσεις. Δεν χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε κάθε φορά, ότι στη μουσική, και η παύση είναι χρόνος, δηλαδή μέρος της σύνθεσης και σημείο για νέα τροπή της συνέχειας ή αλλαγή στην έκφραση.

Δεν χρειάζονται λοιπόν ούτε χειροκροτήματα ούτε σφυρίχτρες και φωνές. Αγαπητοί φίλοι, νάστε σίγουροι ότι κανείς δεν θα σας κατηγορήσει ότι δεν κάνατε γρήγορη «εκκίνηση», και πολύ περισσότερο κανείς δεν βραβεύει τον πρωταθλητή του χειροκροτήμα-

τος. Φυλάχτε τον ενθουσιασμό σας για όπου πρέπει. Σε ότι αφορά τώρα τα περίφημα και καθιερωμένα "ENCORE". Όταν ένα συγκρότημα τσακισμένο απ' το ταξίδι που έκανε για να έρθει στη χώρα μας να παίξει, κάνει μια εμφάνιση χωρίς διακοπή, και όταν μάλιστα έχει καλύψει και τη χρονική του θα λέγαμε υποχρέωση στη σκηνή, ποιός λόγος υπάρχει να μη κλείνει η παράσταση ήρεμα κι ανθρωπινά; Γιατί αυτή η μανία στο να βγούν και να ξαναβγούν οι μουσικοί για «παραγγελιά» αφού μη γελιόμαστε, τις περισσότερες φορές τα ENCORE είναι κονσέρβα. Δεν προσθέτουμε τίποτα στα ακούσματά μας. Πολύ φοβάμαι ότι καταντάει μια απαίτηση του στυλ σε πληρώνω και σύ παίζεις. Για να μη παρεξηγούμεθα, δεν μιλάω για κάθε εκδήλωση. Μιλάω για κάθε τέτοια εκδήλωση που διάολε το πράγμα είναι φανερό.

ΩΡΑ 11:30

150 στριμωγμένα άτομα στο μικρό υπόγειο τζαζ - κλάμπ του Νίκου Σαχπασίδη μαρτυρούν την αγάπη και τη δίψα των φίλων της τζαζ για τέτοιες εκδηλώσεις. Δεν θάθελα να κάνω κρίσεις για το μουσικό αποτέλεσμα. Και θαυμάσιο ήτανε και πολύ πιο πάνω από τις δυνάμεις των πέντε εξαντλημένων από την κούραση μουσικών. Έπαιξαν δύο σέτ, μας έδειξαν ό,τι καλλίτερο είχαν και μεις δείξαμε την νοοτροπία μας. 150 άτομα να καπνίζουν συνέχεια - λες και μόλις βγήκαμε από τσιγαροαπαγόρευση-, ο Σαχπασίδης να παρακαλεί να ανοίξει για λίγο η πόρτα και μεις να τον γράφουμε, αγνοώντας ότι δύο τουλάχιστον μουσικοί έπαιζαν «πνευστά». Το χειρότερο, οι μουσικοί πληρώθηκαν, και «φυσικά» από τον Νίκο Σαχπασίδη και «φυσικότατα» από την τσέπη του. Κι αν το βρισκουμε «φυσικό» η αμοιβή δεν βγήκε από τα 50 ποτά των 150 ατόμων. Ο νοών νοήτω. Εγώ πάντως προτείνω στο HALF NOTE, την άλλη φορά να ανοίξει την πόρτα να μπούμε μέσα, να μας κεράσει, να ακούσουμε μουσική και μετά να φύγουμε ευχαριστημένοι. Όμως μη κάνουμε λάθος

και του πούμε ευχαριστώ. Αυτό θα ήταν ντροπή ●

Δημ. Θ. Αρβανίτης.

Σε επόμενο τεύχος θα δημοσιευθεί συνέντευξη του DANNY RICHMOND που έδωσε στο ΣΤΕΛΙΟ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗ.

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Η φαντασία των παιδιών δεν έχει όρια! Όλοι οι γονείς το ξέρουνε. Η Ελευθερία μου δεν έχει κλείσει τα τέσσερα και δυσκολεύομαι πολλές φορές να την «παρακολουθήσω» στους συλλογισμούς της παρά το ότι είμαστε όλη μέρα μαζί, και τα λέμε σαν φίλοι. Διακρίνει μες τα πράγματα εικόνες που εγώ δεν διακρίνω, της λέω πως εγώ το βλέπω αλλιώς και το κουβεντιάζουμε. Η δική της «φυσική» λογική «δημιουργεί», προβληματίζει. Η δική μου «τεχνική» λογική «εξηγεί» ή προσπαθεί να εξηγήσει.

Προχθές, αφού μου βγήκε η γλώσσα να γυρίζω τα δωμάτια στα τέσσερα κάνοντας το ντε-ντε με την Ελευθερία στην πλάτη μου, την κατέβασα για να ξεκουραστώ, και της είπα να ανοίξει την τηλεόραση. Πέσαμε πάνω στις ειδήσεις. Η Ελευθερία δύο «προγράμματα» παρακολουθεί με ενδιαφέρον. Τις ειδήσεις και τις διαφημίσεις.

Ήρθε στον καναπέ που καθόμουν, σήκωσε το χέρι μου όπως πάντα και το πέρασε πίσω απ' το κεφαλάκι της. Πάντα όταν καθόμαστε θέλει να την έχω «αγκαλιτσα». Εγώ κοιτούσα αφηρημένος και το μυαλό μου ήταν αλλού. Ξαφνικά η κόρη μου με ρωτάει:

Δε μου λες μπαμπά, ο πασόκ δεν έχει ζωντανούς υπουργούς;

Πρώτα-πρώτα, της είπα, δεν λέμε ο πασόκ. Δεν είναι κάποιος άντρας, δεν είναι κάποιος αρσενικός που λέγεται «κύριος πασόκ».

Πώς δεν είναι; Δεν είναι ο πασόκ ο Παπανδρέου;

Το ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα, και ο κύριος Παπανδρέου είναι αρχηγός του, έχει κι άλλους κυρίους και κυρίες το κόμμα, που τους λέμε βουλευτές...

Σαν κι αυτόν τον κύριο που βαράει το κουδούνι;

Ο κύριος αυτός είναι ο πρόεδρος της βουλής. Οι βουλευτές είναι εκείνοι για τους οποίους βαράει ο πρόεδρος το κουδούνι. Απ' αυτούς, λοιπόν, τους κυρίους και τις κυρίες διαλέγει ο αρχηγός για υπουργούς του. Αρχηγός τώρα είναι ο κύριος Παπανδρέου.

Εγώ πασόκ ξέρω μόνο τον Παπανδρέου.

Σου είπα πως το ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα, με πολλούς άλλους εκτός του κ. Παπανδρέου.

Και πώς τους λένε;

Δεν ξέρεις;

Όχι. Εγώ ξέρω τον πασόκ τον Παπανδρέου. Και δε μου λες μπαμπά εσύ ξέρεις πώς τους λένε τους άλλους;

Ντράπηκα που δεν μπερδεύομαι μ' αυτά, ώστε να μπορώ να δώσω απάντηση. Για να ξεφύγω, της είπα να μου φέρει τα τσιγάρα μου. Σηκώθηκε, μου τάφερε, και ξανακάθησε δίπλα μου.

Και δε μου λες μπαμπά, αυτοί οι άλλοι πασόκ που λες είναι ζωντανοί;

Έλα Ελευθερία μου, τα κουτά παιδιά κάνουν τέτοιες ερωτήσεις. Βεβαίως και είναι ζωντανοί.

Γιατί τότε ο πασόκ βάζει υπουργό ένα φάντασμα;

Πώς σούρθε πάλι αυτό;

Αφού αυτή που είναι στο υπουργείο πολιτισμού είναι φάντασμα.

Φάντασμα η κυρία Μερκούρη;

Άντε καλέ μπαμπά κι εσύ, δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω. Αυτή η κυρία που είναι στο υπουργείο, που φαίνεται σα ζωντανή και την λένε κυρία Μερκούρη, είναι φάντασμα! Και δεν την λένε κυρία Μερκούρη.

Λες σαχλαμαρίτσες!

Όχι καλέ, αλήθεια σου λέω. Δε θυμάσαι; Στην ταινία που βλέπαμε.. που ήτανε κι ο Παπούς... που μούφερε τις σοκολάτες... Αυτή την κυρία που είναι στου πολιτισμού τηνε λένε Στέλλα, και είναι πεθαμένη, τηνε σκότωσε μ' ένα μαχαίρι ο κύριος Φούντας...!!

Τον αγαπάς τον κύριο Φούντα μπαμπά;

...

Εγώ δεν τον αγαπάω. Είναι κακός, που σκότωσε την κυρία Στέλλα.

...
Και δε μου λες μπαμπά, τι θα πει «πολιτισμός»;

Πολιτισμός θα πει...

Να σου πω εγώ μπαμπά να δεις αν ξέρω;

Για λέγε να δούμε...

Πολιτισμός είναι όταν σεβόμαστε και μας σέβονται όταν δεν κάνουμε σκουπίδια όταν δεν μαλώνουμε όταν δεν έχει καυσαέρια όταν τρώνε όλοι όταν τα αυτοκίνητα δεν ανεβαίνουν στα πεζοδρόμια όταν...

συνέχισε να μου λέει πως «φαντάζεται» τον πολιτισμό.

Σίγουρα, αυτόν που έχουμε, πάει να μου τον βγάλει φάντασμα. «Η φαντασία των παιδιών δεν έχει όρια» ●

Άκης Πάνου

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑ

Μερικές θετικές διαπιστώσεις από το πρόγραμμα των ΙΣΤ ΔΗΜΗΤΡΙΩΝ του 1981. Στο χώρο του ΘΕΑΤΡΟΥ προγραμματίστηκαν παραστάσεις από 8 θεατρικές ομάδες, από τις οποίες οι 6 είναι της Θεσσαλονίκης, μία από το Βόλο και μόνο μία από το εξωτερικό, τό «Θέατρο Τέχνης 199» της Σόφιας. Εκτός από το Θεατρικό Εργαστήρι, που συμπλήρωσε δέκα χρόνια, οι υπόλοιπες 5 ομάδες δημιουργήθηκαν τα τελευταία χρόνια με δυναμικό της πόλης. Επομένως πολύ σωστά τα Δημήτρια προωθούν τις τοπικές δυνάμεις, που κατά πλειοψηφία εμφανίστηκαν με πρόγραμμα από σύγχρονα έργα ή διασκευές παλαιότερων έργων αλλά με σύγχρονες θεατρικές απόψεις.

Στον τομέα εκδηλώσεων ΧΟΡΟΥ δεν έχουμε ακόμα παρουσία ντόπιων δυνάμεων, αλλά έχουμε δύο σύγχρονα μπαλέτα, από την Ουγγαρία και τις Η.Π.Α., και ένα Χοροθέατρο που περιλαμβάνει χορευτές και χορεύτριες από την Αθήνα, όπου βρίσκεται και η έδρα του «Αέναου Χοροθέατρου». Μόνο το τέταρτο συγκρότημα είναι φολκλωρικό. Επομένως κι εδώ οι εκδηλώσεις κατά τα τρία τέταρτα κινούνται μέσα στα σημερινά πλαι-

σια του χορού και της προρρηματικής του και όχι σε παλιά μοντέλα.

Και φτάνουμε στο χώρο της ΜΟΥΣΙΚΗΣ. Εδώ θα σταθούμε περισσότερο γιατί ο τομέας αυτός απορροφά τα μεγαλύτερα κονδύλια του προϋπολογισμού των Δημητρίων. Και εδώ παρουσιάζονται οι μεγαλύτερες ανισότητες και ελλείψεις. Ενώ στους χώρους του θεάτρου και του χορού τα Δημήτρια είναι ανοιχτά στις σύγχρονες τάσεις, που φτάνουν μέχρι και πειραματισμούς, στη μουσική αντίθετα είναι έκδηλη η συντηρητικότητα του φετεινού προγράμματος, αλλά και όλων των προηγούμενων προγραμμάτων.

Δυστυχώς κι από άλλες χρονιές φάνηκε ότι η επιτροπή των Δημητρίων, τόσο η οργανωτική όσο και η γνωμοδοτική, έχει μονόπλευρη ενημέρωση τόσο για τη μουσική κίνηση της Θεσσαλονίκης, όσο και του τόπου μας αλλά και των διεθνών τάσεων γενικότερα. Αποτέλεσμα, να μην μπορούν να ξεκολλήσουν οι εκδηλώσεις από τη λεγόμενη «σοβαρή» μουσική. Κι έτσι βλέπουμε στο φετεινό πρόγραμμα τρεις όπερες, πέντε χορωδίες και διάφορες συμφωνικές, φιλαρμονικές κ.τ.λ. Αυτές οι εκδηλώσεις τραβούν και το περισσότερο χρήμα ενώ δεν ικανοποιούν παρά μόνο μια μερίδα του πιο συντηρητικού και καθωσπρεπικού κοινού της πόλης.

Ο Δήμαρχος γράφει τα εξής στο «Χαιρετισμό» του που βρίσκεται στο τυπωμένο πρόγραμμα των ΙΣΤ Δημητρίων:

«...ο αγώνας και η πρόθεση μας είναι πάντα να κρατηθεί η ποιότητα και να διευρυνθούν οι εκδηλώσεις αγκαλιάζοντας όλες τις μορφές της τέχνης και τα ενδιαφέροντα των συμπολιτών μας».

Στην πράξη όμως δεν είναι έτσι τα πράγματα, ιδίως στη μουσική. Γιατί οι εκδηλώσεις αφήνουν απ' έξω ένα μεγάλο μέρος ακροατών-συμπολιτών που αποτελείται από νέους και μεγαλύτερους με ανοιχτά αυτιά στα σύγχρονα ρεύματα. Πρόκειται για ουσιώδη παράλειψη που έχει επισημανθεί πολλές φορές στο παρελθόν αλλά που δε

φαίνεται να επηρέασε τα μέλη της επιτροπής.

Δύο είναι τα σκέλη του προβλήματος: πρώτον ότι δεν συμπεριλαμβάνονται ποικίλες και σύγχρονες μορφές μουσικής και δεύτερον, ότι αγνοούνται οι τοπικές δυνάμεις που δεν ανήκουν στον χώρο της «σοβαρής» μουσικής. Ποιές μορφές μουσικής απουσιάζουν απ' όλα σχεδόν τα Δημήτρια; Η σύγχρονη μουσική γενικά, η μουσική του 20ου αιώνα, η μουσική μετά το δεύτερο πόλεμο, η μουσική που αναπτύχθηκε στις δεκαετίες του 50, του 60, του 70, η ηλεκτρονική μουσική, η παραδοσιακή και η μοντέρνα τζαζ, η αυτοσχεδιαζόμενη μουσική. Αλλά και άλλες σύγχρονες μορφές μουσικής όπως το ροκ, το ρυθμ εντ μπλουζ, το φιούζιον, το τζαζ-ροκ κ.τ.λ. Επίσης, κι από την ελληνική μουσική απουσιάζουν η δημοτική, το ρεμπέτικο και το σύγχρονο τραγούδι, ή άλλες τάσεις της σύγχρονης μουσικής όπως αναπτύχθηκαν στον τόπο μας.

Όλες αυτές οι σύγχρονες μορφές μουσικής έχουν θέση στις διπλανές μας χώρες (για να μη φτάσουμε στις καθαρόαιμες ευρωπαϊκές χώρες), στα φεστιβάλ, στο ραδιόφωνο, στην τηλεόραση, στις μουσικές σχολές και στα ωδεία και χρηματοδοτούνται από τα υπουργεία, από τους Δήμους και τις Κοινότητες μικρών και μεγάλων πόλεων, τουριστικών κέντρων, πολιτιστικών κέντρων κ.τ.λ. Δηλαδή είναι μορφές μουσικής που έχουν πια διεθνή χαρακτήρα ανάλογο με της κλασικής και της «σοβαρής» μουσικής. Δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε πόσο μεγάλο είναι το κοινό για όλες αυτές τις μορφές μουσικής. Το απέδειξαν και στον τόπο μας οι συναυλίες ξένων γκρουπ ρυθμ εντ μπλουζ και ροκ, οι συναυλίες τζαζ και αυτοσχεδιαζόμενης μουσικής, οι συναυλίες ηλεκτρονικής μουσικής τον Μάιο στην ΔΕΘ, οι συναυλίες με ρεμπέτικα, λαϊκά και σύγχρονα τραγούδια.

Και τρία ακόμη σημεία. Πρώτον είναι απαράδεχτο να στέλνονται «δελτία τύπου» γραμμένα πριν πραγματοποιηθούν οι εκδηλώσεις και να προκατασκευάζουν

επιτυχίες, να προεξοφλούν χειροκροτήματα και αποθεώσεις των παραστάσεων.

Δεύτερον ότι οι επιτροπές καλά θα κάνουν να ξεχάσουν τις προσφορές του Θ. Κρίτα και των άλλων καλλιτεχνικών γραφείων. Δεν είναι και τόσο δύσκολο να βρουν τις διευθύνσεις καλλιτεχνών που θέλουν να προσκαλέσουν ή έστω των προσωπικών τους μάνατζερ και να γίνει η επαφή κατευθείαν μ' αυτούς. Θα τους έρθει και πιο φτηνά έτσι κι αλλιώς χωρίς τις προμήθειες των ενδιαμέσων γραφείων.

Και ένα τελευταίο σημείο. Ως τότε θα γεμίζουν οι εκδηλώσεις με «προσφορές» από τις ανατολικοευρωπαϊκές χώρες; Μήπως είναι συνάρτηση των «προτάσεων» των καλλιτεχνικών γραφείων; Χάθηκαν όμως τόσες και τόσες άλλες χώρες με πλήθος από αξιόλογους καλλιτέχνες; ●

Σάκης Παπαδημητρίου

ΟΙ ΚΑΣΣΕΤΟΠΕΙΡΑΤΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΖΟΝΤΑΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΗΣΤΡΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ!!!

Δεν ξέρω αν υπάρχουν πολλές κοινωνίες, με τόσο μεγάλα διεκδικητικά περιθώρια.

Ποιός θα τολμούσε αλλού να διεκδικήσει το δικαίωμα να ληστεύει; Θα τον «μπουζουριάζανε» μόλις δήλωνε την «ιδιότητα του». Συνήθως το δικαίωμα της ληστείας το έχουν μονοπωλιακά οι κυβερνήσεις των κρατών, που το ασκούν με σύγχρονες και κλασικές επιστημονικές μεθόδους.

Εφορίες - Τελωνεία - Λαχεία Λαϊκά, Εθνικά, Σούπ - στέικ, Αγιοβασιλιάτικα, Προ-πο - Καζίνα - Ιππόδρομοι - κ.λ.π. κ.λ.π. Μέσα στη «λεκάνη» αυτών των δραστηριοτήτων, κάθε «ιδιωτική» δραστηριότητα απαγορεύεται.

Η παρανομία βεβαίως, και αλλού έχει οργιάσει «στα κρυφά», εδώ όμως οργιάζει «φανερότατα».

Η παρανομία υπάρχει παντού, αλλά δεν γίνεται «ανεκτή». Διώκεται. Εδώ η «ανοχή» φτάνει στο σημείο «ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ Η ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ»

να αγοράζουν για το μαγνητόφωνο τους «πειρατικές κασσέτες που κοστίζουν φτηνότερα» χωρίς «μάλλον» την επίγνωση πως «αποδέχονται προϊόν ληστείας». Αποτέλεσμα;

ΟΙ ΚΑΣΣΕΤΟΠΕΙΡΑΤΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΖΟΝΤΑΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΗΣΤΡΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ!!!

Το φαινόμενο είναι προκλητικό και για τους «ληστευόμενους» και για την «ευνομούμενη» κοινωνία μας, και εδώ βρίσκεται ο κόμπος. Με πόση «ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ» θα αντιμετωπιστεί η πρόκληση; Τα κλασικά μέτρα αντιμετώπισης της παρανομίας δεν υπάρχει αμφιβολία πως είναι «χρεωκοπημένα».

Κάτω από τα κλασικά μέτρα αντιμετώπισης, που εφαρμόζονται επί αιώνες, η παρανομία δεν «ενταφιάστηκε». Αντίθετα έζησε και αναπτύσσεται. Η αντιμετώπιση αυτής της μορφής ήταν και είναι ένα «διαρκές» λάθος. Αποτέλεσμα;

ΟΙ ΚΑΣΣΕΤΟΠΕΙΡΑΤΕΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΖΟΝΤΑΙ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΟΥΝ ΤΑ ΛΗΣΤΡΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ!!!

Εγώ, αν ήμουν κυβέρνηση, (ποιός δεν θάθελε νάταν κυβέρνηση;), θα τσάκωνα την «ευκαιρία» που μου δίνουν οι κασσετοπειρατές και θα καθάριζα από «πάσα παρανομία».

Και θάμωνα δίκαιος και σωστός και απ' όλα θάμωνα. Θάλεγα δηλαδή:

Καλύτερα να λείπανε οι «παράνομες δραστηριότητες», αλλά δεν λείπουνε. Αφού λοιπόν υπάρχουνε, να νομιμοποιηθούνε!

Θα είχα πάρει πρέφα πως:

Όταν η λοβιτούρα είναι «υπαρκτή» αλλά «παράνομη», επωφελούνται και την «μονοπωλούν» οι ρεμπεσκέδες που δεν λογαριάζουνε τον νόμο.

Οι φιλόνομοι - νομοταγείς πιάνονται κότσοι, αδικούνται, στερούνται βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Δεν έχουν την ευκαιρία να συναγωνίζονται αλ-

λήλους «επί ίσοις όροις»!!

Οι «φιλόνομοι», ακόμα κι όταν ψωφάνε της πείνας, προκειμένου να μη παρανομήσουν χαλιναγωγούν πάση θυσία το ληστρικό κτηνώδες ένστικτό τους που επαναστατεί ενδομύχως.

Έτσι, τα θεωρούμενα «παράνομα επαγγέλματα» ασκούν και εκμεταλλεύονται μονοπωλιακά οι θρασεί και μηδενιστές.

Θα θεωρούσα την νομιμοποίηση της παρανομίας «πράξη δικαιοσύνης για όλους τους φιλόνομους».

Μετά την «νομιμοποίηση της παρανομίας», οι φιλόνομοι θα είναι «ελεύθεροι» να συναγωνιστούνε τους παράνομους στο οποιοδήποτε «πεδίο», και με τον «συναγωνιστικό τους όγκο», να εξαφανίσουν το «μονοπώλιο», και να ελαχιστοποιήσουν τα κέρδη των παράνομων επαγγελματιών.

Συνηθισμένοι στα «μονοπώλια» και τα μεγάλα κέρδη οι «παράνομοι», μόλις πέσουνε στο συναγωνισμό και στη «στέγνα» θα πάρουνε δρόμο.

Έπειτα, αφού θάχουμε καθαρήσει από τους «παράνομους κομπιναδόρους» (τους αληθινούς) οι «φιλόνομοι κομπιναδόροι» (οι ψεύτικοι) θα σταματήσουνε νάναι κομπιναδόροι, και θα ξαναγίνουνε σκέτοι «φιλόνομοι»!

Βεβαίως, υπάρχει και η σκέψη μήπως μετά το τέλος «της εκαθαριστικής επιχείρησης», ορισμένοι «φιλόνομοι κομπιναδόροι», προτιμήσουν αντί να κόψουν το «κομπιναδόροι» και να ξαναγίνουν σκέτοι «φιλόνομοι», να κόψουν το «φιλόνομοι» και να παραμείνουν σκέτοι «κομπιναδόροι»! Πιθανόν αλλά θα το ρισκάριζα.

Ωραία όλα αυτά, κύριε φωστήρα, θα μου πείτε, αλλά τι θα γίνει με τα λαχεία, τα προ-πα, τα καζίνα και τα τοιαύτα, θα τα κλείσουμε; Γνωρίζεις πόσων εκατοντάδων εκατομμυρίων, τι ύψους είναι το «βιδάνιο» που θα χάσει το «κράτος»;

Θα σας απαντήσω: Τη λύση να τη βρει η κυβέρνηση που έχετε. Σιγά να μη της κάνουμε και το σύμβουλο «τσάμπα»!

Τα σχέδια μου τα κρατάω για να τα εφαρμόσω όταν θα γίνω κυβέρνηση. Και η ιδέα που έδωσα δεν

ήταν τίποτ' άλλο από εκδήλωση «συμπόνοιας» προς κάθε «πρωτοποριακή» προσπάθεια, για κάθε είδους «αλλαγή».

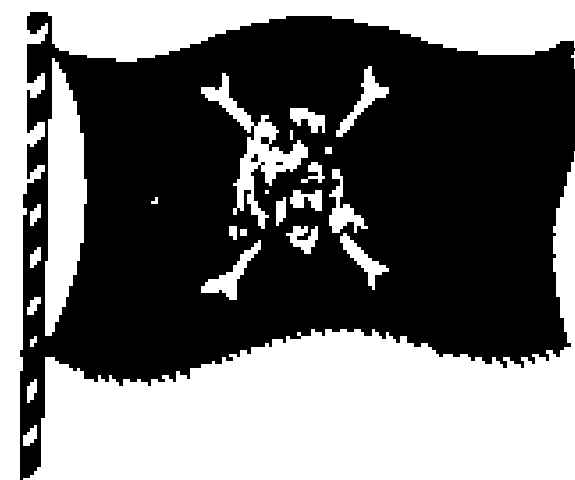
Αυτές είναι «βαθιές πολιτικές τομές» και «γόνιμες πρωτοποριακές ιδέες» και όχι «η αντιμετώπιση του προβλήματος του ύψους ποσοστού επιδοτήσεως του εξαγομένου μπαμπακόσπορου»!

Πάντως και πέρα απ' το «καλαμπούρι» που κάνουμε, ο συνδικαλισμός της παρανομίας «ανέτειλε», και αυτό είναι μια «ευοίωνη» αρχή!

Μαθαίνω ότι σε πρώτη φάση

στο σχέδιο αγώνα για την νομιμοποίηση της παρανομίας προβλέπεται η ίδρυση (πλήν του σωματίου κασσετοπειρατών) 12 ακόμα «κλαδικών» σωματείων:

Μαστροπών
Αεριτζίδων
Βιαστών
Σωματεμπόρων
Παπατζίδων
Πρεζεμπόρων
Τοκογλύφων
Μπουκαδόρων
Λαθρεμπόρων
Τσαντάκιδων
Πλαστογράφων
και Κλεφτοκοτάδων ●

Άκης Πάνου

12

Ότι πάρετε 100!!! (Φωτ. Σ. Μπουλούμπασης)

Την Κυριακή 21.3.82 πραγματοποιήθηκε στο σινε ΟΛΥΜΠΙΑ του Λαυρίου συναυλία αλληλεγγύης στους Τούρκους πρόσφυγες. Οργανωτής τό Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Λαυρίου, που λειτουργεί με τή φροντίδα του δήμαρχου τής πόλης Κώστα Πόγκα.

Μπροστά σε 650 άτομα ο συνθέτης Σανάρ Γιουρντανταπάν, η Μελίκ Ντεμιρά (πρωταγωνίστρια στο «ΚΟΠΑΔΙ») και ο Ορούκ Ανταλί μαζί με τούρκους μουσικούς παρουσίασαν παληά και νέα (κυρίως σε στίχους Ναζίμ Χικμέτ) τούρκικα τραγούδια.

Η ορχήστρα του Πνευματικού Κέντρου και η Σοφία Βόσσου έπαιξαν και τραγούδησαν ελληνικά ●

ΚΑΘ' ΟΔΟΝ...

Δίσκοι - Συναυλίες

● Ελληνο-τούρκικα τραγούδια λέει η Μαρία Φαραντούρη στον νέο δίσκο της. Συν ένα τουρκικό, που το ερμηνεύει μαζί με τον Τούρκο συνθέτη (και των «12») Ζουλφί Λιβανελί. Οι στίχοι είναι κυρίως του Λευτέρη Παπαδόπουλου. Η ενορχήστρωση είναι του Λιβανελί, που χρησιμοποίησε στην ορχήστρα του και δύο άλλους Τούρκους μουσικούς...

● Για τον Αύγουστο είναι προγραμματισμένοι και οι «Χαιρετισμοί» του Μίχη Θεοδωράκη με εκτελεστές τη Δήμητρα Γαλάνη, τη Χορωδία της Τερψιχόρης Παπαστεφάνου και Συμφωνική Ορχήστρα...

● Παραγωγή του Εκδοτικού Οίκου «Γνώση» είναι ο δίσκος του Κρητικού συνθέτη Γιώργου Σταυριανού. Οι στίχοι είναι του ίδιου, του Λευτέρη Παπαδόπουλου και του Μάνου Ελευθερίου. Ενορχηστρωτής ο Δημήτρης Λέκκας και τραγουδούν η Μαρία Δημητριάδη, ο Κώστας Θωμαΐδης και ο Αντρέας Μικρούτσικος. Κυκλοφορεί τέλη Μαΐου...

● Ο ποιητής Χριστιανόπουλος τραγουδάει ο ίδιος ένα από τα τραγούδια του στο δίσκο του Σταύρου Κουγιουμτζή. Οι άλλοι στίχοι είναι του Σεφέρη και τα υπόλοιπα τραγούδια τα ερμηνεύουν η Αιμιλία Κουγιουμτζή και ο Γιάννης Μπογδάνος.

Πιθανότερος τίτλος «Μικρός είν' ο κόσμος» (ή «Μικραίνει ο κόσμος»)...

● Ίσως να τραγουδήσει και η Σωτηρία Μπέλλου ένα μέρος της νέας δουλειάς του Νίκου Μαμαγκάκη σε στίχους του Γιώργου Ιωάννου. Σίγουρη είναι η Κατερίνα Ασκορδαλάκη...

● Ενορχηστρωμένα από τον Τάσο Καρακατσάνη είναι τα «12 τραγούδια απ' όλο τον κόσμο» που ερμηνεύει η Μελίνα Τανάγρη...

● Και πάλι με τραγούδια του Χρήστου Νικολόπουλου θα είναι ο νέος δίσκος του Πάνου Γαβαλά και της Ρία Κούρτη. Ηχογραφείται...

● Νικολόπουλο τραγουδάει κι ο Γιώργος Νταλάρας στον επόμενο δίσκο...

● Επισπεύδεται ο ζωντανά ηχογραφημένος δίσκος «Στου Σαμπάνη». Ή μάλλον οι δίσκοι...!

Λόγω αποκλειστικών συμβολαίων με 2 εταιρίες θα κυκλοφορήσουν 2 ξεχωριστοί δίσκοι. Ένας με ερμηνευτή το Δημήτρη Κοντογιάννη και ένας άλλος με όλους τους τραγουδιστές του προγράμματος του Κέντρου (Θ. Παπαδόπουλος κ.λ.π.), συν τον Δ. Κοντογιάννη «φιλικώς συμμετέχοντα». Μια διπλή παραγωγή του Γιώργου Παπαδάκη...

● 2 Rock συγκροτήματα (ελληνικά) βγάζουν δίσκους:

Με παραγωγό τον Παναγιώτη Παπαδόπουλο οι SCRAP TOWN

συνεχίζεται στη σελ 66

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

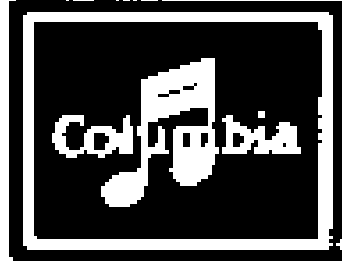
POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

ΛΑΚΗΣ
ΧΑΛΚΙΑΣ

**ΛΑΚΗΣ ΧΑΛΚΙΑΣ
ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΜΑΣ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ**

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΤΩΝ ΧΑΛΚΙΑΔΩΝ

ΚΕΝΤΡΟ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΗΦΙΣΟΥ
ΤΗΛ: 3461266 - 3471689

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Λ. ΞΑΝΘΑΚΗΣ